

Bric-à-brac

Eerder werk van Wim Pollen:

Verhalen; 2016, 2021 (*mijnbestseller.nl*)

Hoarding, verhalen; 2021 (*mijnbestseller.nl*)

De Ontdekkingen, roman; 2023 (*boekscout.nl*)

Kringloop, verhalen; 2023 (*mijnbestseller.nl*)

Bric-à-brac
verhalen

Wim Pollen

Eerste uitgave 2024

© colofon: Wim Pollen, september 2024

Bric-à-brac, verhalen, fantasie en echt gebeurd

Omslagontwerp: foto internet

Foto auteur: uit persoonlijk archief

Drukwerk: mijnbestseller.nl/bookmundo.com

Dank aan Saskia Pollen-Span en Lizet Dowds-Pollen voor hun kritische opmerkingen over de teksten

Niets uit deze uitgave mag worden gebruikt zonder toestemming van de auteur (e-mail: polwi70@gmail.com of Instagram: [pollenwim](https://www.instagram.com/pollenwim))

Bric-à-brac is een uit het Frans afkomstige uitdrukking die betrekking heeft op een verzameling van allerhande, meest goedkope, kleine voorwerpen en snuisterijen die doorgaans niets met elkaar van doen hebben. Het woord betekent zoiets als *van hier en van daar* ofwel: *overal vandaan gesleept*. De voorwerpen waar het om gaat hebben in het algemeen geen of nauwelijks gebruikswaarde meer, maar dienen ertoe om het interieur te verfraaien. Oorspronkelijk werden de voorwerpen in een soort uitstalkast geplaatst. De term vond ingang omstreeks de 2e helft van de 19e eeuw. Bric-à-brac werd en wordt verkocht in antiekwinkeltjes, maar het betreft geen echt antiek doch voorwerpen waarvan men meestal zegt dat ze 'uit grootmoeders tijd' stammen.

Inhoud

Deel een, Fantasie:

De ingreep	11
Vermist	15
Oogwenk	19
Bric-à-brac	21

Deel twee, Echt gebeurd:

Cap Finisterra	63
Nat	67
Het heerst	70
Kraan	72
My left foot	75
Mientverhalen	78
Het karretje	82
Buren	85
Buitenspelen	87
Veronica	89
Colles' fractuur	92
Lucifergesticht	94
Yoghurtvlucht	96
Oma	97
Klimopverhalen	99
Paultje	101
Eric de Noorman	103
Borgward	104
Solarium	105
Panne	106
Open haard	109
Draken	111
Liften	115
Fourcroy	117
Paladijn	120

Lelijk Eendje	123
Vlek	126
Art. 461 Wetb. v. Strafr.	128
Poezen	131
Fietsend door Den Haag	137
Even weg	140

DEEL EEN

Fantasie

De ingreep

Het was zo'n ijskoude ochtend. Een beetje mistig, want nauwelijks wind, waardoor het gelukkig niet kouder aanvoelde dan het in werkelijkheid al was.

Wat later op de ochtend klaarde de grauwe hemel een beetje op; de kleur veranderde van grijs naar lichtblauw met witte wolkenpartijen en nog iets later prikte de zon er warempel af en toe doorheen.

Handschoenenweer en ook de winterjas aantrekken was niet overdreven. Op de fiets naar haar tussendienst voelde Mandy zich volkomen relaxed; altijd wanneer zij fietste associeerde zij dat met vrijheid. Een kwartiertje vrijheid slechts vandaag, want langer was zij niet onderweg naar haar werk.

Zij klokte in en liep naar de uniformen automaat. In de kleedruimte verwisselde zij haar spijkerbroek en sneakers voor een groene operatiebroek en witte klompen. Over haar T-shirt trok zij het groene operatiehemd aan voordat zij zich naar de koffiekamer op de operatieafdeling begaf. Het mutsje propte zij in haar broekzak.

Zij schonk een kartonnen bekertje vol met stookolie en stelde zich bij de eerste slok de smaak van een espresso voor uit haar Nespressoapparaat thuis.

Toen pas bekeek zij het schema voor de ingrepen die gepland stonden voor die middag.

Na haar opleiding tot verpleegkundige had zij een aantal jaren gewerkt op verschillende verpleegafdelingen van het opleidingsziekenhuis, maar toen zij de kans kreeg om een vervolgopleiding te volgen tot IC-verpleegkundige liet zij die niet liggen. Het werk op de Intensive Care beviel haar weliswaar, maar zij raakte meer en meer geïnteresseerd in het traject dat de patiënt daarvóór aflegde, de operatie. En dus diende zij een verzoek in om verpleegkundig specialist anesthesie te worden. Pas na een jaar kreeg zij de kans om

die specialisatie te gaan volgen. Dat zou wel betekenen dat zij verplicht werd om haar dienstverband met het ziekenhuis nog minimaal vijf jaar te verlengen.

Op de IC werd haar vertrek betreurd, maar op de afdeling anesthesie werd zij hartelijk welkom geheten, want er heerste daar een chronische onderbezetting waardoor de anesthesisten gedwongen werden om meer hooi op hun vork te nemen dan eigenlijk verantwoord was.

In het team van vier anesthesisten en slechts drie anesthesieassistenten was Mandy opnieuw, zoals wel vaker in haar professionele bestaan, de jongste bediende, de leerling, het groentje.

Maar Mandy Versluis, alleenstaand, inmiddels 39 jaar, maar nog even knap en fris als toen zij als 17-jarige haar entree deed in de gezondheidszorg, leerde snel en had zich het 'gas geven' en alles daaromheen al snel eigen gemaakt. Sinds vier maanden assisteerde zij zelfstandig bij de meeste operaties. Vandaag was zij ingedeeld bij dokter Kanhai, de anesthesist op OK 1 en 2.

Het operatieschema vermeldt een drietal zgn. 'kijkoperaties'. Twee voor de chirurg, galblaasoperaties, en één voor de gynaecoloog, een eierstokcyste verwijderen. Daarna nog een kleine orthopedische ingreep waarbij de patiënt op eigen verzoek een 'roesje' zal krijgen. En als sluitstuk een zgn. 'nosejob' door de KNO-arts.

'Een makkie,' denkt Mandy. Ze zal dokter Kanhai niet veel nodig hebben vanmiddag.

De eerste drie patiënten levert Mandy in goede conditie af bij de verkoeverkamer. Alle drie wakker, maar nog een beetje doezelig.

Dan brengt ze de angstige jonge vrouw in slaap voordat de orthopeed de scheefstand van de linker grote teen, een hallux valgus weet Mandy, corrigeert. Halverwege de ingreep wordt Mandy door de broeder van de verkoeverkamer geroepen. Het gaat niet goed met de

vrouw van de laatste laparoscopische ingreep. Zij raakt steeds verder versuft, de bloeddruk daalt en het hart gaat als een razende te keer. Mandy laat de gynaecoloog bellen, rijdt de patiënt naar OK 3, die onbezet is, en piept dokter Kanhai op:

‘Patiënt in shock, ondervuld, bloedt waarschijnlijk na haar laparoscopische ingreep. Die buik moet open. Ik start de algehele anesthesie,’ roept zij tegen de broeder van de verkoeverkamer. ‘Oh, en check even de patiënt van OK 1, die slaapt een beetje onder dormicum. Als de chirurg klaar is kan zij gewoon uitslapen bij jou.’

Dokter Kanhai en de gynaecoloog komen gelijktijdig aan. De gynaecoloog gaat wassen, dokter Kanhai checkt de toestand van de patiënt en maant de gynaecoloog tot spoed. De bloeddruk daalt nog verder en het hart maakt overuren. Mandy heeft een infuus ingebracht en laat plasma inlopen. Ondertussen bestelt zij drie eenheden bloed bij de apotheek.

De buik gaat open. Veel bloed in de vrije buikholte wordt afgezogen. Intussen sluit Mandy de eerste eenheid bloed aan op het infuus en controleert de vitale functies.

De gynaecoloog vindt een bloedend vat en moet een eierstok wegnemen. Pas na een gedegen controle van de gehele buikholte is hij tevreden en vraagt hij hoe het staat met de patiënte. De bloeddruk is gestegen en stabiel, de hartactie is rustig en regelmatig. Het lijkt erop dat de crisis voorbij is.

Nadat Mandy en de gynaecoloog en dokter Kanhai samen koffie hebben gedronken, echte koffie uit het privéapparaat van dokter Kanhai, en de gebeurtenissen hebben nabesproken loopt Mandy nog even langs de patiënte die nu weer twee rechtstaande grote tenen heeft.

‘Zo gek,’ zegt die ‘ik droomde dat ik aan mijn buik werd geopereerd.’

De KNO-arts was al naar huis, haar kinderen ophalen van de BSO.

Die 'nosejob' proppen we er morgen wel tussendoor, had Mandy haar beloofd.

Vermist

Op Den Haag Centraal koopt zij een kaartje uit een automaat naar Aken, daarbij zorgvuldig de camera's vermijdend. Nog steeds volkomen anoniem reist zij verder per trein naar Düsseldorf. Zij heeft een kamer geboekt in het Lindner Hotel op Düsseldorf Airport. Volgens haar Deense paspoort is zij 51 jaar, blond halflang haar, bruine ogen van zichzelf; een knappe, weinig opvallende vrouw. Bette Strömberg. Zo vliegt zij de volgende ochtend naar Rhodos.

In de haven van Rhodos Stad vindt zij een ferry die haar, met tussenstops op de Dodekanesoseilanden Simi, Tilos, Nisiros en Kos, in tien uur naar Kalymnos brengt. Pal aan de haven van Pothos neemt zij een kamer in een naamloos hotel. Pas de volgende dag bereikt zij haar eindbestemming in Emporios, zo ongeveer het einde van de bewoonde wereld. Daar heeft zij al maanden geleden een huisje gekocht. Hier begint haar nieuwe leven.

Toen Martin thuis kwam uit het ziekenhuis was Nina er niet. Op zich niet ongewoon. Als maatschappelijk werkende in het penitentiair centrum in de stad zijn haar dagen gevuld met gesprekken, overlegsituaties en regelwerk, vooral veel regelwerk. Dat kan nog wel eens uitlopen.

Hij warmt het restje zuurkool van gisteren op en schenkt zich een glas wijn in. Vervolgens verdiept hij zich in de krant van vanochtend. Hij geniet van de stilte in huis, maar wanneer Nina om 10 uur nog niet thuis is vraagt hij zich af of hij iets heeft gemist. Hij herinnert zich evenwel niet dat zij heeft aangekondigd laat thuis te zullen zijn. Sinds hun dochters het huis uit zijn leven zij ieder hun eigen leven, maar zij hebben de onuitgesproken afspraak dat zij elkaar op de hoogte houden van grote afwijkingen van hun dagelijkse routine. Hij belt, maar krijgt haar voicemail. De